

Geheugenstrijd

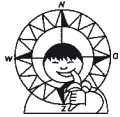
Bianca Mastenbroek

De Vier Windstreken

Geneugenstrijd

Bianca Mastenbroek

© 2011 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Bianca Mastenbroek
Omslag van Iris Compier
Landkaart van Remco Nieboer
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 201 1

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com, en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

De Vier Windstreken

Hoofdstuk 1

De bomen waren zo hoog dat ze de hemel bijna raakten. Een zacht briesje bracht de takken in beweging en verspreidde de geur van mos en dennen. Vana was aan alle kanten omringd door het bos. Hoe ver is het nog? vroeg ze zich af. Moeder had beloofd dat ze er voor de middag zouden zijn: 'Achter dit bos ligt Dalia op ons te wachten.'

Ja, ja, de hoofdstad was ook 'maar twee weken reizen' en ze waren al drie weken onderweg.

Vana had zich al van alles voorgesteld bij de hoofdstad en het kasteel van de koning. Maar ze keek vooral uit naar de markt en de winkels. In Dalia verkochten ze de mooiste en meest bijzondere en luxe spullen. Ze wilde alles zien, alles ruiken, alles proeven. Maar ze wilde er vooral zijn! 'Is het nog ver?'

'We zijn er bijna,' antwoordde moeder. 'Zie je recht voor ons die twee eiken die het pad lijken te versperren? Die stonden er al toen ik met mijn ouders naar Dalia reisde. Ze markeren het einde van het bos.'

Fokko stootte langs Vana en wierp een wolk stof op waar ze een hoestbui van kreeg. Lomperik! Ze vluchtte uit de stofwolk en rende hem achterna naar de twee hemelshoge bomen die hen als eeuwenoude, knoestige wachters leken te begroeten. Achter de eiken lag een heuvelachtig landschap. Een zandpad kronkelde omhoog en leidde naar een ommuurde stad. Dalia. Eindelijk!

Haar ogen gleden over de stadsmuur, over de hoge gebouwen, de heuvels op en bleven steken bij twee torens met kantelen. Gele vlaggen wapperden in de wind. Achter de torens stond een robuust kasteel. 'Het kasteel van de koning is nog groter dan ik me had voorgesteld!'

'Wat dacht je dan? Dat de koning in een hutje woonde?' Fokko keek haar spottend aan. 'Wie er het eerst is!' Hij rende over het zandpad.

Vana had geen zin om hem achterna te hollen. Kleine kinderen deden wedstrijdjes, zij niet meer. Ze wachtte op haar ouders en met zijn drieën liepen ze de heuvel op naar de stadspoort. Hoe dichterbij ze kwam, hoe minder ze van de stad kon zien. Konden haar ouders

niet een beetje doorlopen? Fokko stond al bij de poort en het was niet de bedoeling dat hij Dalia als eerste binnenging. Ze liet haar ouders achter zich en rende het laatste stukje.

Fokko stond met een van de stadswachten te kletsen alsof het zijn beste vriend was. 'Mag ik je zwaard ook zien?' vroeg hij terwijl hij een geel schild met de rode koningsbeer erop teruggaf aan de geüniformeerde man.

'Fokko, gedraag je!' riep moeder van achter. Haar stem klonk bestraffend.

Net goed. Dat was zijn straf voor de stofwolk die hij haar bezorgd had.

Op een drafje kwam moeder aangelopen. 'Deze man heeft meer te doen.'

De wachter glimlachte, waardoor zijn scheve tanden zichtbaar werden. 'Geen probleem. Ik laat mijn zwaard graag aan uw zoon zien.' Hij trok het uit de schede en gaf het aan Fokko.

Vana ging naast hem staan. Wat een zwaard! Het zonlicht weerkaatste op de kling en de scherpe snede. In het gevest was een beer gegraveerd. Ze wilde het ook even vasthouden, maar hield zich in. Nu ze een jonge vrouw was, kon ze natuurlijk niet meer dezelfde dingen leuk vinden als Fokko. Helaas.

De wachter floot tussen zijn tanden. 'Jullie zijn als twee druppels water.'

Wat? Mankeerde die man iets aan zijn ogen? Ze keek hem recht aan. 'Dat dacht ik niet.'

Ook Fokko's hoofd schoot omhoog. 'Echt niet!'

De wachter grinnikte. 'In de hal bij de ontvangstzaal van de koning hangen reusachtige spiegels. Ga daar maar eens samen voor staan.'

Waarom zegt iedereen toch steeds dat we op elkaar lijken? vroeg Vana zich af. Zo irritant. En zo niet waar.

Fokko boog zich weer over het zwaard. Hij liet zijn vingers langs de snede gaan.

'Pas op!' waarschuwde ze, maar het was al te laat. Een dikke druppel bloed welde op uit zijn wijsvinger. Hij liet het zwaard met een beteuterd gezicht vallen en stak zijn vinger in zijn mond. De held.

'Fokko!' riep moeder boos.

Vana schaterde het uit terwijl de wachter zijn zwaard opraapte, het controleerde en het lemmet aan zijn rode uniform afveegde. 'Dat was niet de bedoeling,' mompelde hij.

'Moet hij maar niet overal met zijn tengels aanzitten,' vond ze.

Moeder greep Fokko in zijn kraag. 'Nou is het afgelopen! Als jullie je zo gedragen als we bij de koning zijn...'

De wachter grijnsde. 'Dat dacht ik al. Jullie komen voor de zak met zilver.'

Vana stak haar borst vooruit. Dat had die man dan wel goed gezien. Al was het bijna onmogelijk om het niet op te merken. Haar lichaam was zo veranderd in de afgelopen maanden. 'Ik ben een jonge vrouw geworden.'

'En hij?' De wachter wees naar Fokko, die plotseling geïnteresseerd was in de kleur van het zand aan zijn voeten.

'Dat zal niet lang meer duren,' klonk de stem van vader. Ze had niet gemerkt dat hij erbij was komen staan. 'Zijn stem slaat al over.'

'Net een piepend kuiken,' verduidelijkte ze. Ze kreeg een gemene por in haar zij van Fokko. Tja, die had ze waarschijnlijk verdiend. Ze negeerde hem.

'De koning zal het fijn vinden dat er weer twee kinderen volwassen zijn geworden,' zei de wachter. Het klonk alsof hij een zin oplas uit een boek. 'De volgende audiëntie is over twee dagen. Je kunt je aanmelden bij meester Arnolf in het kasteel.'

'Dank u wel,' zei moeder.

Vana kreeg een duwtje in haar rug. Ze trok haar broer aan zijn mouw mee.

'Leuk u ontmoet te hebben,' zei Fokko.

Samen liepen ze door de stadspoort. Dalia. Ze waren er! Vana ademde diep in en zoog de stad naar binnen. Smalle straatjes vol huizen, winkels, herbergen en mensen. Heel veel mensen die kri-oelden als mieren, in kleurige kleding met omslagdoeken, mutsen en hoeden. Tijdens de reis was ze erachter gekomen dat in de steden de hoogte van je hoofddekseel je status aangaf. Mensen die belangrijk waren, hadden hoeden die op torens leken. Zelfs de deuropeningen waren aangepast, zodat de belangrijke mensen niet hoefden te bukken. Dat kan toch niet lekker zitten, dacht ze, een hoed zo lang als je bovenbeen? Al wilde ze het graag eens proberen. Gewoon kijken hoe het haar stond. Maar ja, zo'n hoge hoed kreeg ze nooit als dochter van een wagenmaker.

Ze bewonderde de kleren van de mensen die langsliepen. Wat een kleurenpracht! Dat was wel even iets anders dan het bruin en grijs dat iedereen thuis droeg. Ze klopte het stof van haar jurk. Het hielp weinig, het bleef een vaal vod. Waarschijnlijk kon iedereen zien dat ze uit een dorp kwam. Ach, dat maakte ook niet uit. Ze

was in Dalia! Het was de lange reis, de blaren op haar voeten, de kriebelende, stinkende bedzakken in de herbergen en de kou in de ochtenden meer dan waard. ‘Het is hier geweldig.’

Moeder sloeg een arm om haar heen. ‘Dat had ik toch gezegd?’

Uit een van de straatjes kwam een man met een simpele muts naar hen toe. Hij droeg een blad vol broodjes die heerlijk roken. Het water liep in haar mond.

‘Welkom in de hoofdstad. Ik heb de lekkerste worstbroodjes van heel Arandia. Slechts een koperstuk per broodje. En vijf broodjes voor vier koperstukken.’

‘Ik lust er wel twee.’ Fokko griste twee broodjes van het blad.

‘Mmmm, lekker. En nog warm,’ zei hij smakkend.

‘Brutale vlerk,’ zei vader, maar hij pakte zijn buidel en rekende af.

Soms was het best handig, een bijdehante broer. Zeker als die alles voor elkaar kreeg bij vader. Vana pakte een broodje en nam een grote hap. Mmmm, lekker pittig. Daar lustte ze er ook wel twee van.

Met de broodjes in de hand liepen ze richting het kasteel dat overal boven uittorende. Op het marktplein hielden ze stil. Vana wist niet waar ze moest kijken. Dameskleding, herenkleding, etenswaren, specerijen, bloemen, wondermiddeltjes, werktuigen en natuurlijk hoofddeksels in alle soorten en maten. Wat een verschil met de vier kraampjes thuis. Ze dwaalde langs taarten, stoffen, tassen en sieraden. Er was zelfs een man die poeders in allerlei kleuren verkocht die je op je gezicht kon smeren. Hij spreidde zijn armen boven zijn waar. ‘Geen vrouw kan zonder,’ schalde zijn stem.

Ze liet haar vingers langs de potjes met poeders gaan.

‘Dat is verf voor op de oogleden,’ zei de man. ‘Doe het op en iedere man ligt aan je voeten.’

Ze hoefde geen man aan haar voeten, maar wilde wel weten hoe die lichtblauwe kleur haar zou staan. Net zo mooi als bij de vrouw naast haar? Zij had verschillende tinten groen en blauw boven haar ogen die precies pasten bij de kleuren van haar hoge hoed. Haar wangen hadden een roze blos en haar lippen glinsterden, alsof ze van parelmoer waren.

Moeder trok haar mee. ‘Doorlopen, we moeten ons melden.’ Buiten gehoorafstand van de marktkoopman mompelde ze: ‘Al die stadse onzin.’

Stadse onzin? dacht Vana. Als die poeders mij net zo mooi kunnen maken als die vrouw bij de kraam, dan wil ik wel een paar doosjes.

Haar ouders hadden haar een zilverstuk beloofd uit de zak die ze zouden krijgen van de koning. Zou ze daar die gekleurde poeders van kopen? Of toch liever een felgekleurde jurk? Of boeken? Verderop stond een kraam met meer boeken dan ze ooit gezien had. Ze liep ernaartoe, maar kreeg halverwege een ruk aan haar arm.

‘Kijk!’ Fokko trok haar mee, naar een kraam met kooien van hout en riet waarin gekleurde vogeltjes zaten.

Hadden ze die beesten opgesloten? ‘Dat is zelig.’

‘Hoor ze eens vrolijk fluiten,’ zei Fokko en floot een deuntje mee.

‘Ik vind het afschuwelijk.’ Ze kreeg er jeuk van en krabde boven haar rechteroor. Daar zat een korstje. Volgens moeder moesten korsten genezen. Ze stopte met krabben, maar het bleef jeuken.

Volgens Fokko moest elke korst open worden gepulkt. Ze krabde.

‘Jongens, we kunnen niet voor iedere kraam stil blijven staan. Nadat we ons gemeld hebben, is er tijd genoeg om de stad te verkennen,’ zei vader.

Voor het kasteel lag een tuin met lichtgroen gras, perkjes gekleurde bloemen en een fontein, waarin een marmeren beeld stond van een woeste beer met een grote vis in zijn poot. Uit de mond van de vis stroomde water, dat kletterend neerkwam in de vijver.

Best mooi, maar Vana had niet drie weken gereisd voor een beeld in een fontein. Ze wilde het kasteel zien. Ze draaide zich om naar haar ouders en wenkte hen. Geen reactie. Vader en moeder staarden ademloos voor zich uit. Vaders donkere ogen glinsterden, zijn wangen waren roodgekleurd en hij lachte van oor tot oor. Moeder had een stralende glimlach, greep de hand van vader en legde haar hoofd op zijn schouder.

Fokko stampte op het grindpad. Dat had meer effect. Vader en moeder veranderden weer in de man en vrouw die Vana kende en kwamen langzaam in beweging.

Ze meldden zich bij de poort, waar Fokko alweer in gesprek was met een van de zes gewapende mannen die de toegang bewaakten. De poort werd geopend, waarna ze in een grote, ruime hal terechtkwamen die geplaveid was met lichttroze tegels. In het midden van het plafond hing een immense kroonluchter met tientallen kaarsen. Het was alsof binnen de zon scheen.

Als we zoiets toch thuis zouden hebben... Ze glimlachte bij het idee. Tot ze bedacht dat het plafond waarschijnlijk zou instorten van het gewicht.

Een dienstmeisje in het rood en geel van de koning kwam naar hen toe. 'Kan ik u helpen?'

'Wij komen onze zoon en dochter aan de koning laten zien,' zei vader.

'Loopt u maar mee, dan breng ik u naar de audiëntiemeester.' Ze draaide zich om en liep voor hen uit, een gang in met allemaal gesloten deuren. Op een van de deuren klopte ze kort en opende die na een onbestemd gebrom. 'Meester Arnolf,' zei ze en maakte met een handgebaar duidelijk dat ze naar binnen mochten.

De audiëntiemeester zat achter zijn bureau, stond op en schudde de hand van vader en moeder. Zijn haren en baard piekten wild alle kanten op. Zijn schouders waren breed en zijn armen gespierd, alsof hij een krijger was. Niet echt het uiterlijk dat Vana verwacht had van een audiëntiemeester. Dat klonk als een functie voor een keurig gekapte man die niet zwaarder hoefde te tillen dan zijn ganzenveer.

'Welkom,' zei meester Arnolf formeel. 'Heeft u een lange reis achter de rug?'

'We zijn drie weken onderweg geweest,' zei Fokko. 'Maar we zijn er!'

'Dat zie ik,' antwoordde de audiëntiemeester. 'Een tweeling, dat is bijzonder.'

'Onze dochter is pas een jonge vrouw geworden,' zei vader.

'En uw zoon?'

Vader sloeg een arm om Fokko heen. 'Hij is bijna zover.'

Meester Arnolf liet zijn blik over Fokko gaan, leek hem te keuren alsof hij een paard was.

Als hij een beetje verstand had, zag hij zo dat Fokko nog in geen honderd jaar volwassen zou worden. Die audiëntie kon haar broer wel vergeten.

De man bromde in zijn woelige baard. 'Ik schrijf uw beide kinderen in.'

Waarschijnlijk zat zijn haar voor zijn ogen. Had Fokko weer geluk. 'Maar het kan zijn dat de koning de knul nogmaals wil zien als hij daadwerkelijk tot de jongelieden behoort. Komende driedag wordt u om negen uur in de ochtend verwacht. Tot die tijd wens ik u veel plezier in Dalia. Geniet van onze mooie stad.'

De legende van Suvi en Rhei begon in het jaar van de Vlamme Ster. Vrede heerste op het eiland. Niets wees erop dat alles voorgoed zou veranderen. Suvi en Rhei groeiden op in het dorp Zandervoort. De eerste veertien jaar van hun leven was de tweeling beschermd, veilig en gelukkig. Hun vader werkte hard als houthakker en hun moeder zorgde voor hen. Alles veranderde toen Suvi een jonge vrouw werd. Er groeiden uitstulpingen boven haar oren: harde, botachtige uitsteeksels. Bij haar tweelingbroer Rhei groeide iets dat aanvankelijk op een bult boven op zijn hoofd leek. De bult groeide uit tot een lichtbruine hoorn.

Suvi kreeg twee hoorns, die vanaf haar slapen in een krul naar achteren groeiden, als de hoorns van een steenbok. Ze was er doodsbang voor terwijl Rhei het zag als een teken: hij was speciaal en voorbestemd voor grootse dingen.

Angst en verwarring heersten bij eenieder die de tweeling zag. Ze gingen op zoek naar antwoorden en hulp. Maar waar ze ook kwamen, niemand wist wat de hoorns betekenden. Ten einde raad vertrokken Suvi en Rhei naar de enige die hen van antwoorden kon voorzien: Ide, de wijze vrouw die afgezonderd in de bergen leefde.

Nadat ze twee weken onderweg waren, werden ze aangevallen door een bergkat. Suvi reageerde zonder na te denken toen het beest met zijn klauwen uithaalde naar haar broer. Ze wenste de bergkat dood en het beest viel neer. Ontzet staarde ze naar de donkerrode tong die uit de geopende bek hing. 'Wat heb ik gedaan?' vroeg ze zich hardop af.

'Je hebt ons gered, zusjelief,' zei haar broer en hij gaf haar een klopje op haar schouder.

Maar Suvi nam het niet zo licht op. Ze had een beest gedood. Gedood, omdat zij dat wenste. Dat was toch afschuwelijk?

Volgens Rhei had het beest hen niet moeten aanvallen en was het zijn verdiende loon. Suvi keek in de koude, grijze ogen van haar broer. Nu pas zag ze dat hij gewond was. Over zijn wang liep een rode haal, waar bloed uit sijpelde.

Hij veegde met zijn mouw langs de wond. 'Het is niets. Niet huilen, we moeten verder.'

Suvi moest haar broer gelijk geven. Het had geen zin om stil te blijven staan. Dit ongeluk was het zoveelste teken: ze hadden hulp nodig! Hulp met de hoorns.

En dus ging de tweeling weer op pad.

Hoofdstuk 2

Eindelijk gaan we doen waarvoor we gekomen zijn, dacht Fokko. Na twee dagen rondlummelen in de hoofdstad had hij het wel gezien. Eerst moesten zijn ouders die zak met zilver krijgen. Dan kon hij een zwaard kopen. Of een mes. Als alles maar goed ging zo meteen...

Zoals de wachter gezegd had, hingen er in de hal voor de ontvangstzaal glanzende spiegels tot aan het plafond. Fokko hoefde niet in een van die spiegels te kijken om te weten hoeveel hij op zijn zus leek. Ze waren even lang, hadden dezelfde zeeblauwe ogen, hazelnootbruine haren en een gebronsd, rond gezicht met sproetjes. Ook al had hij een korte krullenkop en droeg Vana haar haren lang, had hij spierballen en zij dunne armpjes, ze leken op elkaar, of ze nu wilden of niet. Alleen was zij niet langer een kind en moest hij afwachten wat er ging gebeuren.

Iedere keer als hij boos of enthousiast was, sloeg zijn stem over. Hij werd er gek van. Vooral van de smalende blik van Vana, als het weer gebeurde. Zijn ouders móésten een zak met zilver voor hem krijgen, anders zou Vana hem nog weken pesten.

In de hal stonden tien gezinnen te wachten. Hij vroeg zich af waar iedereen vandaan kwam. De leden van één gezin droegen puntige, hoge mutsen en felgekleurde mantels waarbij zijn kleren vaal afstaken. Die moesten wel uit de hoofdstad komen.

Fokko wiebelde op zijn tenen. Waarom gooide de wachter die bewerkte houten deur niet open? Waarom duurde het zo lang?

Toen de deur van binnenuit opengemaakt werd, slaakte hij een zucht van verlichting. Audiëntiemeester Arnolf heette hen welkom en hield een heel verhaal. Fokko probeerde langs de man naar binnen te gluren, maar de brede schouders blokkeerden zijn zicht. Zodra de man opzij stapte, rende Fokko naar binnen. De ontvangstzaal was groter dan de tempel van Suvi thuis. Door hoge ramen viel het zonlicht naar binnen. Lange, bewerkte pilaren ondersteunden het gewelfde plafond. In het midden van het plafond bevond zich een koepel met gebrandschilderde ramen waardoor het zonlicht gekleurde patronen op de vloer vormde. Aan de

rechterkant stonden houten banken met kleurrijke kussens. Daar loodste meester Arnolf de gezinnen naartoe.

Fokko wilde niet zitten, hij wilde door de zaal dwalen, alles bekijken. En met de wachters praten, die langs iedere zijde van de zaal stonden met glimmende lansen. Alleen niet met de wachters die voor in de zaal stonden. Wat een chagrijnige koppen! Die dachten vast dat ze belangrijk waren, omdat ze naast koning Herebrand en zijn adviseurs stonden.

De koning droeg een kastanjebruine broek en een tarwegele tuniek. Op zijn schouders hing een robijnrode mantel die over de zijkant van zijn troon was gedrapeerd. Zijn nachtzwarte haren vielen tot over zijn schouders.

Fokko liet zijn blik omhoog glijden, over de gouden kroon. Het ding was even lang als het bovenlichaam van de koning! Op de top zat een vuurrode edelsteen in de vorm van een beer. Twee gespierde mannen stonden achter de troon en ondersteunden de koning bij het dragen van de kroon.

Fokko schrok op van een gemene kneep in zijn bovenarm. 'Hierheen, hannes,' siste Vana. Iedereen zat al op de banken en hij stond als enige midden in de zaal de koning onbeschaamd aan te staren. Snel draaide hij zich om en liep naar zijn ouders, die op de een na achterste bank zaten.

'Zo zal de koning je nooit als een volwassene zien,' fluisterde Vana vals.

Ze had gelijk, al hoefde ze dat niet te weten. Hij ging rechtop zitten en legde zijn handen keurig gevouwen in zijn schoot. De koning zou niets op hem aan te merken hebben.

Meester Arnolf overlegde met koning Herebrand en een vrouw die naast hem zat. Zo, die was lang! Zittend was ze al een kop groter dan de koning. Haar donkere haren waren met kralen en spelden tot een kunstig bouwwerk gekapt, dat aan de voorkant getooid was met twee hoorns die uit haar slapen leken te groeien. Alsof ze de godin zelf was. Ze is vast een priesteres van Suvi, dacht Fokko. Eentje die zichzelf heel belangrijk vindt.

Die vrouw, ze had iets. Ze was eng en betoverend mooi tegelijk, als een nachtmerrie in een fijne droom. Het liefst nam hij een kijkje van dichtbij, maar hij bleef netjes zitten. Als hij haar als een klein kind ging aangapen, zou de koning hem nooit erkennen.

Meester Arnolf liep naar het midden van de zaal en hield een stuk perkament omhoog. 'Ebba Vingelmoot.'

Een meisje met vrolijke twinkelogen stond op en keek zenuwachtig om zich heen. Ook haar vader en moeder gingen staan en met zijn drieën liepen ze naar de audiëntiemeester. Ze bogen voor de koning en de vader schraapte zijn keel. ‘Koning Herebrand, ik wil u kennis laten maken met mijn dochter, Ebba. Mijn vrouw en ik hebben ons best gedaan om haar op te voeden tot een wijze, jonge vrouw.’

Zoiets doms zou vader ook zeggen over Vana. Voorgescreven woorden die nergens op sloegen. Vana wijs... Een wijsneus, kon vader beter zeggen.

‘Ik ben verheugd over Ebba,’ zei de koning. Het klonk als een zin die hij al duizend keer uitgesproken had.

Zou hij de audiëntie ook saai vinden? vroeg Fokko zich af. De koning glimlachte wel vriendelijk tegen haar. Oprecht.

De audiëntiemeester nam de Vingelmootjes mee naar de andere kant van de zaal, waar op een tafel leren zakjes klaarstonden. Hij overhandigde de vader een rinkelende buidel en wees naar een deur die op een kier stond.

Moesten ze daarvoor drie weken heen en drie weken weer terug reizen? Ze konden op zijn minst een feestje geven.

‘Edolt Manschop!’ riep de audiëntiemeester. Een lange, slungelige jongen die minstens zestien leek, stond op. Hij was duidelijk de oudste en ook hij verheugde de koning. Nu wist Fokko het zeker: het was allemaal onzin.

Waarom hielden ze dit ritueel? Volgens moeder kregen alle kinderen met het geld de mogelijkheid om een vak te leren. De koning wilde dat iedereen, rijk of arm, de kans kreeg om zich te ontwikkelen. Hij had ervoor gezorgd dat er in elk dorp een school was gekomen en dat alle kinderen leerden lezen en schrijven. Maar waarom moest hij zo nodig iedereen zelf ontmoeten? Hij had vast belangrijkere dingen te doen.

‘Vana en Fokko Werunk.’

Fokko veerde op en liep voor zijn familie uit, tot hij slechts vier passen van de merkwaardige vrouw af stond. Kon hij haar toch van dichtbij zien! Ze keek op hem neer en haar ogen boorden zich in de zijne. Hij wilde zich als een klein kind verschuilen achter de brede rug van zijn vader. Of beter nog: hard weglopen voor die roodbruine ogen waar vlammen in leken te branden.

Vader kuchte en zei: ‘Koning Herebrand, ik wil u kennis laten maken met mijn dochter Vana en mijn zoon Fokko. Mijn vrouw

en ik hebben ons best gedaan om hen op te voeden tot verstandige, liefhebbende jongelui.’

Fokko hoorde het nauwelijks. De blik van de vrouw hield hem gevangen. Ze hief haar wijsvinger, lang en dun, met een puntige nagel die eruitzag alsof ze er het cement mee tussen stenen uit kon krabben. Fokko’s hals schrijnde, alsof ze met die nagel zijn hoofd van zijn romp scheidde.

Toen Vana zijn hand pakte, kreeg hij weer lucht. Samen konden ze de hele wereld aan. Maar de vinger van de lange vrouw ging verder omhoog en het leek alsof alle kracht uit hem wegstroomde, in de richting van die wijzende vinger. Zijn knieën knikten.

We moeten hier weg, schoot het door zijn hoofd. Maar wat hij ook probeerde, hij kreeg geen beweging in zijn benen. Hij stond vastgenageld aan de grond.

Wat was dat? De wijzende nagel van de lange vrouw was ineens bloedrood gekleurd. Fokko gilte zonder geluid.

De lange vrouw knipperde eenmaal met haar ogen en verlegde haar blik naar Vana. Vrij! Ineens was hij vrij. Alsof hij verlost werd van rotsblokken waaronder hij bedolven was geweest. Hij ademde diep in en uit en draaide zijn hoofd naar Vana. Haar gezicht was melkwit. Nu had die vrouw h ar te pakken! Ze wees naar Vana. Met een vleeskleurige nagel, alsof er nooit iets gebeurd was.

Had hij het zich allemaal verbeeld? Zijn ouders keken verwachtingsvol naar de koning, de audiëntiemeester was verdiept in zijn perkament en de gezinnen op de banken zaten rustig te wachten. Had niemand iets gezien? Hij bestudeerde de gezichten van de adviseurs die rondom de koning zaten. De drie vrouwen hadden appelrode wangen. Hun ogen schoten heen en weer tussen de lange vrouw, hem, Vana en elkaar.

Zie je wel, dacht Fokko, zij hebben het ook gezien. Hij wendde snel zijn blik af en werd weer gevangen door de vlammeende ogen van de lange vrouw. Er glinsterde iets in haar rechterooghoek. Een rode druppel – was het bloed? – stroomde als een enkele traan uit haar oog, over haar wang. Ze zette grote ogen op en bracht haar handen voor haar gezicht, alsof ze er zelf van schrok.

Een van de andere vrouwen boog zich naar de koning toe en fluisterde iets in zijn oor. Onrustig bewoog hij op zijn troon, waardoor zijn enorme kroon overhelde. De twee kroondragers kreunden van inspanning om het hoofddekseel op zijn plaats te houden.

‘Vana, alles goed?’ fluisterde Fokko.

‘Die vrouw...’

Hij zuchtte opgelucht. Wat het ook geweest was, zij had het ook gevoeld. Hij was niet gek!

De lange vrouw had haar handen in haar schoot gelegd en staarde wezenloos voor zich uit. De drie vrouwelijke adviseurs bestudeerden met opeengeknepen lippen de lichtpatronen op de grond. Wat was er gebeurd? Waarom waren zij zo van slag?

De koning leek zijn evenwicht weer hervonden te hebben. Hij ving de blik van de audiëntiemeester, stak twee vingers omhoog en tekende een cirkel in de lucht, waarna meester Arnolf knikte. Daarna wendde de koning zich naar het midden van de zaal en zei: ‘Ik ben zeer verheugd over deze getalenteerde tweeling.’ Hij glimlachte hen toe, maar zijn lach zag er geforceerd uit.

‘Loopt u maar mee.’ De audiëntiemeester wenkte hen naar de tafel met de geldbuidels.

‘Oh, ik ben zo blij,’ verzuchtte moeder.

Opluchting, wantrouwen, nieuwsgierigheid en paniek stredden in Fokko’s binnenste. Zijn ouders kregen een zak met zilver voor hem, precies zoals hij wilde. Waarom lag er dan een baksteen in zijn maag?

Vader kreeg twee buidels aangereikt en vertrok via de openstaande deur.

‘Een ogenblikje.’

Vader liep terug naar de audiëntiemeester.

‘Koning Herebrand is zeer onder de indruk van uw kinderen,’ fluisterde meester Arnolf. ‘Hij denkt dat ze geschikt zijn voor een exclusieve opleiding. Wilt u even op de gang wachten? De koning wil na de audiëntie graag met u spreken.’

Terwijl zijn ouders volmondig ‘ja’ zeiden, wisselde Fokko een blik met Vana. Ook zij vertrouwde het niet, daar hadden ze geen woorden voor nodig.

‘Ik kom u zo snel mogelijk halen.’

Fokko schudde zijn hoofd. Het werd steeds gekker.

Suvi en Rhei reisden nog vijf dagen door de bergen voor ze hun bestemming bereikten. Toen ze moe van de zware klim op het puntje van een hemelshoge berg aankwamen, stond Ide hen al voor de ingang van haar grot op te wachten. Het gezicht van de wijze vrouw was verschrompeld als een uitgedroogde vrucht, blauwe aderen liepen over haar magere handen en vingers, en haar rug was gekromd.

Rhei hijgde en zweette. Hij was altijd al mollig en lui geweest en daardoor was de lange voettocht zwaar en vermoeiend voor hem. Toch had hij de reis volbracht, want hij wilde weten wat de hoorns betekenden en welke grootse daden hij zou gaan verrichten.

De wijze vrouw draaide haar twee witte oogballen naar de tweeling, alsof ze hen met haar blinde ogen kon zien.

Suvi voelde zich klein en onwetend in de aanwezigheid van de vrouw, die meer zag dan wie dan ook. Ze vreesde dat Ide al haar geheimen kende, dat de wijze wist wat zij de bergkat had aangedaan. Ze schaamde zich voor haar gewelddadige daad en was bang dat Ide haar erom zou wegsturen.

Maar Ide glimlachte naar haar en zei: ‘Welkom, mijn kind.’ Toen richtte ze haar lege blik op Rhei en haar mond verstrakte. Ze mompelde onverstaanbare woorden. ‘De gehoornden zijn gekomen,’ vervolgde ze op onheilspellende toon. ‘Kom binnen, beiden. We hebben veel te bespreken. Roerige tijden zijn aangebroken.’

Hoofdstuk 3

De hal was donker en benauwd, de spiegels waren dof en de wachters keken grimmig. Wisten zij wat er aan de hand was? Vana wilde weg. Weg bij die enge priesteres.

‘Is het niet fantastisch?’ riep moeder. ‘Mijn kinderen, mijn geweldige kinderen!’

Fantastisch? Eerst had die priesteres haar bijna verschroeid tot een hoopje as en daarna waren ze ineens geschikt voor een exclusieve opleiding? Vana ontweek de arm die moeder om haar heen wilde slaan. ‘Wij moeten terugkomen en de rest niet. Dat is toch raar?’

‘Die vrouw... Zag je die nagel?’ Fokko klonk onthutst, terwijl hij zich nog niet druk maakte als hij midden in een op hol geslagen kudde paarden stond.

‘Waar hebben jullie het over?’ Moeder straalde. ‘Het is geweldig, de koning denkt dat jullie geschikt zijn voor een speciale opleiding.’ Ze stond erbij alsof ze het mooiste cadeau van haar leven had gehad. Zag ze niet dat er onder de strik iets duisters verstopt zat?

Vana wilde haar moeder door elkaar schudden. ‘Mam, luister eens naar jezelf. Wij geschikt? Tsss! Hoe kan de koning in één oogopslag zien dat wij zo speciaal zijn?’ Het antwoord schoot als een gifpijl met weerhaken door haar hoofd. De priesteres had hen er uitgepikt. Maar waarom?

‘Omdat jullie speciaal zijn, natuurlijk. Dat ziet iedereen. Ik heb het al zo vaak gezegd: Suvi heeft jullie gezegend, vanaf het moment dat jullie samen in mijn buik groeiden.’ Moeder legde haar handen op haar buik, alsof ze nog steeds koesterde wat daar ooit in gezeten had.

Had die priesteres haar ook te pakken genomen? Haar iets aangedaan waardoor ze niet meer normaal kon denken? Vana keek naar vader. Zijn lach liep van oor tot oor. Van hem hoefde ze duidelijk geen hulp te verwachten. Dan moest ze zelf maar tot moeder doordringen. ‘Wat een onzin! Hebben jullie het dan niet gezien? Die nagel, die druppel bloed uit haar oog. Ze...’ Vana kon niet onder woorden brengen wat ze gevoeld had toen die priesteres haar vlammeende blik op haar richtte. Het was alsof ze van binnen uit verteerd werd.

‘Ik weet niet waar je last van hebt, Vana. Dit is een buitenkans en ik verwacht dat jullie je gedragen. Een privéontmoeting met de koning...’ In moeders stem lag ontzag.

Dit had geen zin. Met haar viel niet te praten. ‘Ja, mama,’ zei ze en trok Fokko mee. Weg bij de wachters en weg bij haar ouders die als trotse pauwen stonden te pronken. Stel ik me aan? vroeg ze zich af. Zie ik dingen die er niet zijn? Ze keek Fokko aan. ‘Ben ik nou gek?’

‘Waarschijnlijk wel. En ik ook. Maar ik weet wat ik zag, ook al schijnt niemand anders het gezien te hebben. Snap jij dat nou?’

Vana haalde haar handen door haar krullen. Had echt niemand iets gezien? Ze hoefde maar naar haar ouders te kijken voor het antwoord. ‘Dat is toch onmogelijk?’

Fokko grijnsde. ‘Jij weet het altijd beter, dus vertel het maar.’

Ze gaf hem een duw. Dit was niet grappig. Kon hij dan niet even serieus zijn? ‘Wat moeten we doen? Hier wachten tot ze ons komen halen?’ Als we willen weten wat er aan de hand is, moeten we wel, dacht ze. De lucht voelde geladen, alsof er storm op komst was. Kon ze ergens schuilen? Of moest ze de storm trotseren? Met Fokko kon ze de hele wereld aan. Ook die priesteres.

De deur van de zaal ging wijd open en de audiëntiemeester werkte alle gezinnen naar buiten. Sommige mensen keken hen scheef aan. Zouden zij weten wat er aan de hand was? Of waren ze alleen jaloers? Vana wilde graag met hen ruilen. Zij mochten vertrekken en lieten hen achter bij een breed glimlachende audiëntiemeester. Te breed glimlachend. Alsof hij probeerde te verhullen dat hij hen als lammetjes naar de slager ging brengen.

‘Die audiëntie is ineens wel heel snel afgelopen,’ merkte Fokko fluisterend op.

Ze knikte. Het klopte niet, maar nu kregen ze hopelijk een verklaring.

‘Koning Herebrand kan u ontvangen. Loopt u mee?’

‘We voelen ons zo vereerd,’ zei moeder.

Vana volgde de audiëntiemeester en haar ouders naar binnen. Koning Herebrand mocht haar haarfijn uitleggen wat er aan de hand was.

De zaal was leeg. Eenzaam stond de gouden kroon op de troon. De audiëntiemeester nam hen mee achter de verhoging waar de koning en zijn adviseurs hadden gezeten. Daar was een onopvallende deur waar twee paleiswachters in de houding naast stonden.

Meester Arnolf klopte drie keer, wachtte even, en klopte nog tweemaal, waarna hij de deur opende.

Ze betraden een kamer met een donkerrood tapijt. Vana's voeten zakten er diep in weg. Zacht en verend deinde ze eroverheen, alsof ze over wolken liep. De muren hingen vol schilderijen van statige mannen en vrouwen. Vast voorouders van de koning. Daar waar geen schilderijen hingen, bedekten fluwelen doeken de muren.

Midden in de kamer zat de koning in een leren zetel. Hij had zijn kroon verruild voor een goudkleurige, gepunte muts, die even hoog was als zijn kroon. Links naast hem stond de priesteres. Wat was ze lang! Ze leek op een van de pilaren die het plafond van de audiëntie-zaal ondersteunden. Zou de koning net zo op haar steunen?

Rechts van hem stonden de drie vrouwelijke adviseurs. Ze droegen allemaal donkere hoofddeksels die hun oren bedekten en onder hun kin vastgezet waren met een speld of een strik. Rond het hoofd zaten belachelijk grote versieringen van bloemen, veren en kralen.

De ene vrouw was klein en mollig, de andere oud en grijs. De derde zag eruit als een moeder: ze had een vriendelijke glimlach en een zachte blik. Ondanks het verschil in uiterlijk hadden ze iets gemeen. Er lag wijsheid in hun ogen. Wijsheid en iets wat Vana niet kon plaatsen. Net als bij de priesteres.

Zoals zij de vrouwen had opgenomen, zo werd zij door hen gadeslagen. Vana probeerde hun uitdrukkingen te lezen, maar de vrouwen hielden hun gezichten in de plooi. Behalve hun ogen. Die leken handen waarmee ze haar aftastten en al haar geheimen blootlegden. Het kriebelde, alsof mieren over haar blote huid liepen. Ze zocht de hand van Fokko, die naast haar stond.

'Welkom,' zei koning Herebrand. 'Ik ben blij dat jullie er zijn.' Hij klonk oprecht en keek haar en Fokko onderzoekend aan. 'Jullie zullen je wel afvragen wat jullie hier doen. Ik zal jullie niet langer in spanning houden. Tijdens de audiëntie zie ik alle jongelieden uit mijn rijk. Iedereen is me even dierbaar, maar af en toe springt er iemand uit. Jullie twee hebben opmerkelijke kwaliteiten.'

Moeder zuchtte gelukzalig. Ze leek ieder woord te geloven.

Omdat ze graag wil geloven dat wij bijzonder zijn, dacht Vana. En omdat ze de koning vertrouwt. Hij regeerde al zolang Vana leefde en ze had nog nooit een slecht woord over hem gehoord. Behalve dan van de oudjes in het dorp, die schande spraken omdat hij nog steeds geen vrouw had. De mensen die ze kende, vonden hem een rechtvaardige man die veel deed voor zijn onderdanen. Waarom

twijfelde ze dan zo? Zat er een rups in de glimmende, groene appel die hij hun voorhield?

'Hier op het kasteel hebben we een exclusieve school voor bijzondere kinderen.'

Fokko schraapte overdreven zijn keel en de koning glimlachte. 'Bijzondere jongelui, moet ik natuurlijk zeggen. Het is een school waar we mensen opleiden die een belangrijke taak krijgen in het koninkrijk. Bijvoorbeeld om als mijn afgezant in een van de provincies regent te worden, of adviseur aan mijn zijde. Wij denken dat de tweeling daarvoor uitermate geschikt is.'

'Hoor je dat? Hoor je dat?' Moeder kon blijkbaar niets zinnigs meer uitbrengen. Ze keek de koning aan alsof hij een god was.

Fokko kneep in Vana's hand. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat hij het verhaal net zomin geloofde als zij. Maar hij leek niet bang. Hij zag dit vast als een leuk avontuur.

'Geen ouder wil van zijn kinderen worden gescheiden. Toch hoop ik dat jullie inzien dat zij belangrijk zijn voor het koninkrijk.' Hij wees naar de lange vrouw. 'Suvi heeft tot haar priesteres gesproken. De godin zelf heeft uw kinderen uitverkoren. Daarom vraag ik om hen aan onze zorgen toe te vertrouwen. Voor ieder jaar dat zij bij ons zijn, krijgen jullie een zak met goudstukken. Per kind.'

'Nee!' bracht Vana uit en ze sloeg haar hand voor haar mond. Ze werden verkocht voor een zak met goud. Dat zouden haar ouders nooit doen. Nooit.

'Is er iets, kindje?' sprak de priesteres.

Vana durfde haar niet recht aan te kijken. Maar ze wilde ook niet als een bange haas overkomen. 'Er is niets, vrouwe. Helemaal niets.'

'Hoogheid, wat een genereus aanbod,' zei vader. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen.'

'Ik begrijp dat dit alles jullie overvalt. Overleg rustig met elkaar.'

Vader nam hen mee naar achteren en fluisterde: 'Uitverkoren door de godin. Jullie krijgen de mogelijkheid tot een exclusieve opleiding, om echt iets te bereiken. Dit is een geweldige kans. Al ga ik jullie heel erg missen.'

Voor het eerst keek moeder vertwijfeld. 'Moeten wij straks alleen naar huis?'

Vader streelde moeders wang. 'De koning heeft het beste met hen voor. Met ons allemaal.'

Protesteren had geen zin, vader had de beslissing genomen. Vana zocht steun in de ogen van moeder, maar die knikte, langzaam.

‘Nou,’ zei Fokko, ‘dan wil ik ieder jaar een goudstuk. En met het eerste goud koop ik een zwaard.’

Vana geloofde haar oren niet. Hoe kon hij nu onderhandelen, terwijl ze werden verkocht waar ze bij stonden?

‘Jullie vader heeft gelijk. Dit is het beste voor jullie.’ Moeder klonk alsof ze zichzelf probeerde te overtuigen. ‘Vana, kijk niet zo angstig. Jij wilt altijd weten hoe het leven in elkaar zit. Hier kun je dat leren. Waarschijnlijk krijg je meer boeken te zien dan je ooit kunt lezen. Wat wil je nog meer?’

Terug naar huis, wilde ze gillen. Of niet? Een opleiding die voor bijna niemand weggelegd was. Wat wilde ze eigenlijk nog meer? Dit was een grote kans. Toch knaagde er iets aan haar, als de venijnige tandjes van ratten die aan afval knabbelden.

‘Kom op, zusje.’ Fokko sloeg haar op haar schouder. ‘Ik ben bij je, dan kan er toch niets misgaan?’

Vana lachte. Met Fokko kon ze erop rekenen dat ze in de problemen kwamen.

Moeder gaf haar een kus op haar voorhoofd. ‘Ik weet zeker dat jij een van de belangrijkste adviseurs van de koning gaat worden. Mijn dochter. Mijn mooie, slimme dochter.’

‘Je verdient het niet, met je grote mond,’ zei vader tegen Fokko, ‘maar dat zwaard is voor jou.’

Fokko vloog hem om de hals. Had hij het weer voor elkaar. Een zwaard. Nou, dan wilde zij ook een goudstuk. Dan kon ze én een mooie jurk én van die gekleurde poeders kopen.

Ze liepen terug naar de koning en zijn adviseurs. ‘Hoogheid, wij nemen uw aanbod graag aan,’ zei vader. ‘Zo’n kans krijgen onze kinderen nooit meer. Dank u wel.’

Het gezicht van de koning klaarde op. ‘Dat is voortreffelijk nieuws.’

De adviseurs knikten nauwelijks zichtbaar, alsof ze hadden geweten wat het antwoord zou zijn.

‘Er is nog veel te regelen. Daar zal de audiëntiemeester zorg voor dragen. Meneer en mevrouw Werunk, namens het koninkrijk dank ik u. U heeft twee voortreffelijke kinderen grootgebracht. Wij zullen goed op hen passen.’

‘Wij danken u, hoogheid,’ zei vader en daarmee was de koop gesloten.

Toen ze met z’n drieën in de grot op de harde rotsgrond zaten, sprak Ide: ‘Goed en kwaad zijn met elkaar verbonden, zoals jullie met elkaar verbonden zijn.’

Rhei zuchtte verveeld. Zijn zus wierp hem een strenge blik toe in de hoop dat hij zich zou gedragen. Ide was immers hun enige kans op antwoorden.

De wijze vrouw glimlachte met haar tandeloze mond. ‘Het komt goed, mijn kind. En ook niet.’

‘U spreekt in raadsels,’ zei Rhei.

‘Jij wilt altijd verder, altijd harder, altijd meer. Door jouw ongeduld ben je gevaarlijk,’ zei de oude vrouw.

Rhei wilde haar woorden niet horen. ‘Wij hebben lang gereisd om hier te komen,’ zei hij. ‘Voor antwoorden, niet voor beledigingen.’

Suvi schaamde zich voor haar broer. Zo sprak je toch niet tegen een oude vrouw.

Ide sprak hem toe alsof hij een jengelend kind was. ‘Antwoorden vind je zelf, jongeman. En je hoeft niet zo boos te kijken, ik zal vertellen wat ik weet.’ Ze keek van Rhei naar Suvi. ‘De rest is aan jullie. De toekomst ligt in jullie handen.’

Hoofdstuk 4

De zon scheen fel, maar toch was het nog fris zo vroeg in de ochtend. In slakkengang wandelden ze met zijn vieren richting het kasteel. Fokko's ene been wilde naar voren en zijn andere naar achteren. Hij wilde opschieten en de boel vertragen tegelijk. Straks gingen zijn ouders terug naar Alveveen, terwijl hij niet wist wanneer hij hen of zijn geboortedorp weer zou zien.

Aan zijn zij hing het zwaard dat hij gisteren had uitgezocht. Het had een behoorlijk gewicht en bij iedere stap raakte het zijn dij. Maar dat kon hem niets schelen, het was het mooiste en scherpste zwaard in heel Dalia.

Van de audiëntiemeester hadden ze goud gekregen om nieuwe kleren te kopen. Hij had hen op het hart gedrukt om ook een aantal hoofddeksele te kopen, want als je in de stad woonde, moest je je daar ook naar kleden. Fokko had een vilten muts uitgekozen met een kwastje eraan, dat voor zijn ogen bungelde als hij met zijn hoofd schudde. Vana had zich in de fleurige kleuren van de stad gestoken en had een grasgroen hoedje op, waar haar lange krullen wild onderuit kwamen alsof ze wilden ontsnappen aan de beklaming.

'Jongens, wat zijn jullie stil,' zei vader.

'En jij niet, pap?' antwoordde Fokko.

'Het is zo raar,' zei vader met een zucht, 'dat wij zonder jullie naar huis gaan.'

Fokko wist nu al dat moeder straks zou gaan huilen. Nou, hij mooi niet. Ze deden net alsof dit het einde van de wereld was, terwijl het juist het begin was van een groot avontuur. Hij kon niet wachten om meer van het kasteel te zien, nieuwe mensen te ontmoeten en te leren vechten.

Het poortgebouw kwam dichterbij. Fokko versnelde zijn pas, hij wilde het afscheid achter de rug hebben. Vana vast ook. Ze zag er maar bleek uit en had de hele ochtend nog geen wijsneuzerige opmerking gemaakt.

Bij de fontein met de beer hielden ze halt. 'Nou,' zei vader, 'dit is het dan.' Moeder sloeg haar handen voor haar ogen en schokschouderde.

'Mam, niet huilen. We verdwijnen niet van het eiland! En we zullen jullie schrijven. Dat hebben we beloofd.' Fokko klopte moeder op haar schouder.

'Ik zal jullie zo missen,' jammerde ze bijna onverstaaanbaar van achter haar handen.

'Kom,' zei vader, 'omhels je kinderen.' Hij sloeg een arm om Fokko's schouders. 'Pas goed op je zus, jongen. En blijf uit de problemen. Ik ben niet meer in de buurt om je eruit te halen.'

Terwijl vader hem fijnkneep, antwoordde hij: 'Maak je geen zorgen, pap. Alles komt goed.' Zijn stem sloeg over. Stom gedoe ook allemaal!

Vader omarmde Vana en Fokko kreeg een betraande kus van moeder. 'Mijn jongen, mijn kleine jongen. Ik ben zo trots op je.'

'Volgens mij heeft de koning vijf dagen geleden persoonlijk bevestigd dat ik niet klein meer ben, mam.'

Ze lachte een zuur lachje. 'Mijn grappenmaker.'

Fokko ontsnapte uit haar omhelzing. 'We moeten opschieten, we mogen niet te laat komen op onze eerste dag.'

Moeder stortte zich op Vana en mompelde van alles. Vrouwen hadden altijd zoveel woorden nodig. Na een hele poos lieten ze elkaar los. Vana was nog witter geworden, haar ogen waren rood-omrand, maar er was geen traan te zien.

Hij liep naar zijn zusje en pakte haar hand. 'We gaan.' Dat gesnotter! 'Dag mam, dag pap. Goede reis. En doe ze thuis de groeten. Zeg maar dat iedereen zich moet gedragen, anders komen wij als afgezanten van de koning een boete opleggen.'

Voor het eerst die ochtend zag hij iets dat op een glimlach leek bij Vana. 'Ben je er klaar voor, zusje?'

'Zus, voor jou. Ik kwam als eerste uit de buik.'

Fokko grijnsde. Die reactie had hij verwacht. 'Puur toeval.'

Ze zwaaiden en liepen naar het kasteel. Achtervolgd door afscheidwoorden van hun ouders.

'Wat duurt het lang,' zei Fokko met een zucht. Ze waren door een dienstmeisje meegenomen door een doolhof aan gangen naar een kleine kamer die uitkeek op het binnenplein. Daar werden paarden verzorgd en meegenomen naar de aangrenzende stallen, oefenden geharnaste ridders met elkaar en werden karren vol verse levensmiddelen afgeleverd. Een man repareerde houten vaten, af en toe snelde er een bode langs en werklui liepen met hun gereedschap-